



ת"פ 16520/01/18 - מדינת ישראל נגד אמין אבו ניג'מה, ג'האד אבו נג'מה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 16520-01-18 ישראל נ' אבו ניג'מה (עצור בפיקוח) ואח'

בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אביעד דוויק מפרקליטות מחוז
ירושלים (פלילי)

נגד
נאשמים

1. אמין אבו ניג'מה ע"י ב"כ עו"ד מנחם בלום
2. ג'האד אבו ניג'מה ע"י ב"כ עו"ד לאה צמל

החלטה

1. ב"כ הנאשמים הגישו בקשה לזימון לעדות נוספת של שני עדי תביעה שהעידו בתיק זה מטעם המאשימה ונחקרו חקירות נגדיות ארוכות ומפורטות.

בקשה זו היא "גלגול" שני של בקשה קודמת שהוגשה ונדחתה בהחלטה מיום 31.12.18. באותה החלטה קבעתי כי נימוקי הבקשה בנוגע לסתירות שהתגלו בין עדויותיהם של העדים בתיק שבפני לבין עדויות בתיק אחר הם כלליים וסתמיים, ואין בהם כדי להצדיק הזמנת העדים לעדות נוספת. ציינתי כי יש צורך להראות נושאים קונקרטיים ומהותיים שבהם נדרשת השלמת העדות, וכי ניתן יהיה לשוב ולשקול את הבקשה אם יינתן פירוט נוסף של נושאים כאלו.

2. ביום 2.5.19, למעלה מארבעה חודשים לאחר ההחלטה הנ"ל וסמוך למועד הדיון בתיק, הוגשה פעם נוספת בקשה לזימון שני העדים. בבקשה נטען כי ביום 1.5.19 נודע לב"כ הנאשמים כי מג'די עווידה, שהועמד לדין בנפרד בת"פ 29234-01-18 (להלן: **התיק המקביל**), זוכה. לטענת הנאשמים שני עדי תביעה המרכזיים בתיק זה היו עדי תביעה עיקריים גם בתיק המקביל, ומאחר שהפיצול בין תיק זה לבין התיק המקביל היה מלאכותי ומדובר באותו אירוע ממש, לא יתכן מצב בו אותם עדויות שהביאו לזיכוי בתיק אחד יגרמו להרשעת הנאשמים בתיק אחר. בהמשך הבקשה תוארו חלקים מהכרעת הדין בתיק המקביל ופורטו הממצאים שנקבעו בעניינם של שני העדים.

המאשימה התנגדה לבקשה. היא טענה כי בקשה דומה הוגשה כבר ונדחתה, כי לנאשמים ניתנה ארכה להגשת בקשה מפורטת והמועד שנקבע בה חלף מזמן, וכי עדויות שני העדים ואף הכרעת הדין ניתנו לפני זמן רב והבקשה הוגשה בשיהוי. לגופו של עניין טענה המאשימה כי האירוע נשוא התיק שבפני והאירוע נשוא התיק המקביל ארעו אמנם באותו לילה, אולם מדובר בשני אירועים נפרדים שאינם קשורים זה לזה. עוד נטען כי נימוקי בקשת הסניגורים נשענים על ממצאים שנקבעו בתיק המקביל, כאשר על פי הדין ממצאים אלה אינם קבילים ואינם רלוונטיים בתיק שבפני. לטענת המאשימה הסניגורים מבקשים להחזיר את העדים על מנת שיעידו על אירועי התיק המקביל, שאינם קשורים לאירועי הליך זה, ולגביהם חל הכלל של סופיות דברי העד בעניינים צדדיים.



3. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים החלטתי לדחות את הבקשה, מנימוקים אלו:

כאמור, הבקשה שבפני מוגשת זו הפעם השניה, והיא הוגשה בשיהוי ניכר, ימים ספורים לפני מועד ההוכחות הקבוע בתיק, חודשים לאחר שנשמעו עדויותיהם של העדים בתיק המקביל ושבועות לאחר שניתנה הכרעת הדין. כל אלו אינם מתיישבים עם הטענות בדבר חשיבות השלמת העדויות.

כידוע, החזרת עד לדוכן העדים היא הליך חריג ונדרשים נימוקים טובים שיצדיקו את הדבר. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בעדים שנחקרו חקירות נגדיות ארוכות ומפורטות על ידי שני הסניגורים. ניתן היה לשקול בחיוב לקבל את הבקשה אילו הצביעו הסניגורים על עובדות הנוגעות לנאשמים בתיק שבפני, אשר החקירה לגביהן לא מוצתה כנדרש (ואם היה ניתן נימוק לאי מיצוי החקירה). אולם לא כך נטען בבקשה. הבקשה להשלמת חקירת העדים נוגעת לעדויותיהם בנוגע לנאשם בתיק המקביל, שאינן מתייחסות ישירות לנאשמים שבפני, על אף קרבה במקום ובזמן האירועים. המטרה העיקרית העולה מהבקשה היא לבסס את ממצאי המהימנות שנקבעו בהכרעת הדין בתיק המקביל, ולהביא לכך שיאומצו גם בהליך זה.

4. נפסק לא אחת כי ממצאי מהימנות שנקבעו באשר לעד בהליך אחד, אינם קבילים בהליך אחר, וזאת אף כאשר נושא העדות זהה בשני המשפטים. על בית המשפט הדן במקרה השני להכריע בעניין המהימנות על פי התרשמותו שלו (ע"פ 4392/91, **חליל חוואג'ה נ' מדינת ישראל** פ"ד מט (2) 45 (1995); ע"פ 648/87, **אשר סבן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב (3) 669 (1988); ע"פ 2309/90, **האשם סבאח נ' מדינת ישראל** (24.12.91)).

עדויותיהם של העדים בנוגע לאירועי התיק המקביל אינן רלוונטיות לתיק שבפני. הממצאים שנקבעו בתיק המקביל אינם רלוונטיים ואינם קבילים בתיק שבפני, וודאי שאין הצדקה להחזיר את העדים לדוכן העדים ולשמע את עדויותיהם על אירוע שאינו נכלל בכתב האישום בתיק שבפני, על מנת לאמץ את ממצאי המהימנות שנקבעו בתיק המקביל.

5. החלטתי, איפוא, לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ט, 13 מאי 2019, בהעדר הצדדים.